

SLOVENSKI NAROD

Izhaja vsak dan popoldne, izvenredno nedelje in praznike. — Inzerati do 30 petič 2 Din 2.—, do 100 vrst 250 Din, večji inzerati petič vrsta 4.— Din. Popust po dogovoru. Inzeratni davek posebej. Rokopisi se ne vračajo.

Uredništvo: Knafljova ulica št. 5, I. nadstropje. — Telefon 2034.

Upravništvo: Knafljova ulica št. 5, pritličje. — Telefon 2304.

Tudi poslanik Gjurić za volilno vlado?

Po končanih posvetovanjih s prečani, konzultira general Hadžić sedaj srbijanske ministrske kandidate — Današnje dopoldanske konference

— Beograd, 19. julija. Kako se iz poučenih krogov zadržuje, izgleda, da so konzultacije zastopnikov iz prečanskih krajev končane. Zadržuje se, da se ni našel nihče izmed prečanov, ki bi mogel pristati na sodelovanje nevtralne vlade z Narodno skupščino, marveč so vsi soglasno izrazili mnenje, da je edini izhod iz situacije iskati v razpustu Narodne skupščine in razpisu novih volitev.

Tudi prečanski nasprotniki KDK zahtevajo volitve

Najbolj je presenetil beograjske politične kroge bivši splitski župan dr. Ivo Tartaglia. Nanj so polagali zlasti te močkrat mnogo nad, ker je bilo znano, da je politični nasprotnik KDK in je veljal celo za pristaša davidovičevcev. Pričakovali so zato, da bo zavzel na drugo stališče, kakor pa ga zastopajo KDK in predstirani ministrski kandidati iz Hrvatske. Toda dr. Tartaglia, ki se sicer zelo diferencira od politike KDK, je o priliki svoje konzultacije zavzel popolnoma isto stališče ter naglasil, da smatra tudi on razpis novih volitev za neobhodno potrebno.

Ta konstatacija je tem važnejša, ker so v Beogradu doslej vedno zadrževali, da zahteva razpust Narodne skupščine in nove volitve samo vodstvo KDK, da pa se prečani v splošnem s tem stališčem ne identificirajo. Izjava dr. Tartaglie pa je jasen dokaz, da ne misli tako samo KDK, marveč da je neno stališče popolnoma identično z razpoloženjem v prečanskih pokrajinah. Z največjim zanimanjem pričakujejo sedaj nadaljni razvoj dogodkov, posebno še, ker je general Hadžić danes naprosil vse predestinirane ministrske kandidate, naj ostanejo še par dni v Beogradu.

Stališče poslanika Gjurića

Kakor se sedaj vidi, mnenje londonškega in rimskega poslanika glede razpleta krize ni tako odločilne važnosti, kakor se je prvotno mislilo. Oba sta v mnogo večji meri uradnika nego politika. Kljub skrajni rezerviranosti vseh krogov se je vašemu dopisniku iz povsem zanesljivega vira posrečilo izvedeti, da je tudi poslanik dr. Gjurić izrazil mnenje, da je nadaljevanje dela v Narodni skupščini v sedanjih napeti atmosferi nemogoče ter da so volitve edino sredstvo, da se duhoviti pomirijo in ustvari znošljive razmere predvsem pa, da ne pride do še večjega razkola med prečani in Srbijanci.

Hegemonisti so zaradi tega vidno razočarani, ker so zelo računali na to, da bosta oba diplomata, ki o beograjskih razmerah zadnjih dni nista tako podrobno poučena, osvojila njihovo tezo ter z zunanje-političnimi argumenti zagovarjala nadaljevanje parlamentarne dela.

Sondiranje terena pri Srbijancih

Odlučitev danes še ni padla. Sodeč po vsem se zdaj sondira teren v srbijanskih političnih krogih, da se tudi oni izjavijo za ta izhod iz krize in pristanejo na nevtralno volilno vlado. Pri tem pa iščejo primerne forme za umik hegemonistov, da bi njihova kapitulacija pred KDK ne bila preveč očita.

General Hadžić je imel danes dopoldne samo sestanek s poslanikom dr. Gjurićem. Pred tem je bil od 9.10 v dvorcu na dvoru. Pozornost je vzbudilo dejstvo, da je bil istočasno s poslanikom Gjurićem pri generalu Hadžiću tudi italijanski poslanik Galli. Poslanik dr. Gjurić je po tem sestanku posetil dr. Marinkovića in konferiral z njim vse do 12.

Konferenca med Vukičevićem in Davidovićem

Mnogo komentarjev vzbuja v političnih krogih slični demanti zunanje-ga ministra dr. Marinkovića, ki zanika vesti, da bi bil on proti nevtralni volilni vladi. Opažena je bila danes tudi dolgotrajna konferenca Velje Vukičevića in Ljube Davidovića v Narodni skupščini. Do novinarjev sta bila oba skrajno rezervirana in nista hotela dati nikakih izjav niti o svojem razgovoru, niti o politični situaciji.

Sklicanje radikalskega glavnega odbora

Za jutri dopoldne je sklicana seja radik. glavn. odbora. Seje se bo udeležil tudi Aca Stanojević, ki so ga danes pozvali iz Knjaževca. Na tej seji bo, kakor se zadržuje, radikalski glavni odbor dal svoj oficijelni pristanek za volilno vlado. Govori se, da bo jutri sklicana tudi seja demokratskega kluba, da zavzame svoje končno stališče.

Vlada je nameravala razpustiti tudi zagrebški občinski zastop

Kako so se hoteli hegemonisti maščevati nad Zagrebčani radi impozantnega sprejema St. Radića

Zagreb, 19. julija. Znano je, s kako vehemenco se je vrgel dr. Korošec na občinske odbore na Hrvatskem in v Dalmaciji, ki se v znak narodnega žalovanja povodom umora hrvatskih poslancev v Narodni skupščini niso udeležili bučnih proslav Vidovega dne. Cela vrsta občinskih odborov je bila radi tega razpuščena. Seje sedaj se doznava, da je nameraval dr. Korošec razpustiti tudi občinski svet v Zagrebu.

EkspONENTI režima so hoteli v Beograd poročati, da je tudi zagrebški občinski svet bojkotiral vidovdanske proslave. Beograjskim hegemonistom bi bilo to seveda zelo dobrodošlo, ker bi lahko znova »dokazali« protidržavnost Hrvatov in se tako maščevali nad onim Zagrebom, ki je tako impozantno sprejel Stepana Radića in ostale žrtve pobesnelih velikosrbskih hegemonistov. V takajšnjih dobro poučenih krogih se zadržuje, da je bil v notranjem ministertvu

že pripravljen dekret o razpustu zagrebškega občinskega sveta, da pa se je dr. Korošec v zadnjem hipu vendarle ustrašil ogorčenja, ki bi ga nedvomno izzvalo tako nasilje. Zato je odredil podrobnejše poizvedbe, ki so seveda onemogočile to intrigo.

Občinski svet res ni korporativno kakor običajno prisostvoval proslavam, toda njegovi zastopniki so bili navzoči pri vseh tihih proslavah, v kolikor so se sploh vršile. Če tudi občinski svet ni bil razpuščen, je že samo namen takega koraka za mentaliteto, ki je zavladala v notranjem ministertvu pod Koroševim ministrovanjem, dovolj značilen in jasno priča, da hegemonisti niti sedaj ne mislijo resno na sporazum, marveč samo na to, kako bi z nasiljem utrdili svoj položaj in še nadalje gospodarili v državi. Razumljivo pa je, da je ta vest izzvala v Zagrebu največje ogorčenje.

Zanimiva odkritja o atentatorju Momčilovu

Momčilov je imel na vesti baje že več umorov. — Hotel je umoriti tudi Vanča Mihajlova. — Glavni organizator atentatorske zarote je pobegnil v Avstrijo

— Zagreb, 19. julija. Današnja »Riječ« objavlja zanimive informacije o atentatorju Momčilovu in njegovih zaveznikih, ki so organizirali atentat na načelnika javne varnosti Žiko Lazića. Po teh informacijah je bil Momčilov že dolgo časa v službi makedonskega revolucionarnega odbora ter ima na vesti že več umorov.

Že pred par meseci se je razširila vest, da je bil v Sofiji umorjen Vanča Mihajlov, eden izmed treh predsednikov makedonskega revolucionarnega komiteta. V resnici pa je bil takrat morjen v Sofiji neki stari in njegov spremljevalec, o katerem se je pozneje izkazalo, da je bil glavni tajnik makedonskega komiteta. Ta umor je izvršil Ivan Momčilov. Ivan Momčilov je bil takrat v službi beograjske policije, a si je izprosil kratek dopust ter odpotoval v Sofijo, od koder se je vrnil kmalu po tem umoru. Čakal je v zasebi na Vančo Mihajlova, zmotil pa se je v osebi ter je mesto njega umoril nekega starca ter njegovega spremljevalca. Morilec je ostal takrat neznan. Momčilov je imel vse potrebne dokumente, tako da je lahko mirno zopet odpotoval iz Sofije in se vrnil v Beograd.

Nadalje zatrjuje »Riječ«, da je organizator atentata na Žiko Lazića mediciner Milčinov, ki je živel že deli časa v Zagrebu, po atentatu pobegnil v Avstrijo, kjer namerava baje objaviti senzacionalna razkritja iz kulis jugoslovenske policije.

Velika poneverba pri zagrebški carinarnici

Blagajnik poštne carinarnice Zvonimir Hafner je v soboto poneveril 605.000 Din in brez sledu izginil. — Poneverbo so odkrili še le danes.

Zagreb, 19. julija. Na tukajšnji carinarnici so danes odkrili veliko poneverbo. Blagajnik poštne carinarnice Zvonimir Hafner je brez sledu izginil ter odnesel 605.000 Din.

Zvonimir Hafner je že dve leti služboval kot glavni carinarnik pri pošti carinarnici v Zagrebu. Njegova naloga je obostojala v glavnem v tem, da je dvigal pri pošti plačane zneske ter jih izročal glavni blagajni zagrebške carinarnice. Doslej je svojo službo vršil redno in točno ter ni bilo nikdar niti najmanjših ne-korektnosti.

Preteklo soboto je zopet dvignil na pošti večji znesek, ga pa proti običaju ni izročil glavni blagajni. Že dopoldne med službo je zapustil urad in vsi so mislili, da mu je morda postalo slabo. Glavni blagajnik carinarnice si radi tega ni delal skrbi, ker je pričakoval, da bo Hafnar naslednjega dne izročil denar. Ko ga pa tudi v ponedeljek in torek ni bilo v službo, je prijavil zadevo uprav-

niku carinarnice. Ta je počakal še en dan.

Ko pa Hafnerja tudi danes ni bilo v službo, je bil odrejen komisijonelni pregled njegove blagajne. Skontracija je ugotovila, da manjka pri blagajni Din 605.000. Upravnik carinarnice je o tem takoj obvestil policijo, ki se je podala na Hafnerjevo stanovanje. Stanovanje je pa bilo zaklenjeno in njegova gospodinja je izjavila, da je Hafner odpotoval že v soboto opoldne neznano kam in se doslej še ni vrnil. Pri hišni preiskavi pa so tudi ugotovili, da se je Hafner pečal s tihotapstvom.

Odkritje je izzvalo v Zagrebu veliko senzacijo, pri Hafnerjevih znancih pa splošno presenečenje. Hafner je živel zelo solidno in vsi so ga smatrali za enega najbolj korektnih uradnikov. Policija je izdala za njim tiralo. Verjetno je, da je Hafner že prekoračil mejo in se nahaja v inozemstvu.

En mesec od beograjskega zločina

Jutri poteče prvi mesec po groznem umoru v Narodni skupščini
Izdajalska klerikalna politika

Jutri bo minulo mesec dni, odkar so odjeknili usodni strel v Narodni skupščini, oddani od pobesnela radikalskega partizana, zaveznika in prijatelja naših klerikalcev. Zadelo so dva idealna narodna zastopnika, tri druge pa težko ranili, odjeknili pa so po vsej državi in po vsem civiliziranem in kulturnem svetu. Vsakdo, kdor ima kaj človeškega čustvovanja, se je zgrozil nad groznim zločinom, ki je bil tem groznejši, ker se je zgodil v najvišjem predstavništvu našega naroda, v Narodni skupščini, in ker je bil, o čemer sedaj ni dvoma, dogovorjen in pripravljen vnaprej.

Streli v Narodni skupščini so bili vsemu svetu dokaz, da se nečesto rešiti parlamentarnim putem zahteve in želje prečanskih krogov, ki niso zahtevali ničesar pretiranega, temveč samo to, kar pritiče v pravi demokratiški državi vsakomur, enakost in ravnopravnost v zakonodaji in upravi.

Globoke je bil vtis teh strel v Narodni skupščini, veličasten je bil pogreb padlih žrtv, ki je združil v duhu vse Hrvate, prečanske Srbe in poštene Slovence.

Samo klerikalne hijene niso mirovale. Prva misel, ki se je porodila v njih, je bila ta, kako bi opravičili morila, ki je izšel iz njihovih vrst, ker so se zavedali svoje grozne sokrivde. Nobena čustva pijetete jih niso zadržala, da ne bi oblatili spomina padlih žrtv in časti nevarno ranjenih, preko vseh mej dostojnosti in morale je bila klerikalcem edina in glavna misel, kako bi ohranili svoje borne mandate, ki so jih videli ogrožene zaradi svoje nesrečne politike.

Mesec dni je kratka doba, tako kratka, da v zgodovini običajno sploh ne pride v poštev. Toda ta kratka doba pomeni za nas, kakor je rekel Svetozar Pribičević po umoru v Narodni skupščini, celo stoletje. Ta kratka doba bo ostala večno zabeležena v politični zgodovini jugoslovenskega naroda in obenem ž njo za večno tudi sramota, ki so jo s svojim početjem prizadeli ne samo sebi klerikalni voditelji, ampak tudi vsemu slovenskemu narodu, iz čigar so izšli.

Ako bi se klerikalci čutili v resnici nedolžne, bi gotovo ne čutili potrebe, da se zagovarjajo. Molčali bi in enostavno obsodili zločin, kakor so ga obsodili vsi poštene ljudje, ne pa skušali zanižati krivdo na druge, s čimer so najbolj dokazali, kako jih peče vest.

Njihovo besnenje proti naprednemu tisku in naprednim ljudem, ki so to dejstvo ugotovili, ni nič drugega kakor glas njihove vpijoče vesti in silen strah pred odgovorom, ki ga bodo še morali dati ljudstvu.

Prav to zagovarjanje zločina njihovega zaveznika in prijatelja je bilo tudi vzrok, da so se vsi poštene ljudje začeli

s studom odvracati od klerikalne stranke.

In tu je bilo prizadeto tudi »poslovno krščanstvo«. Kajti klerikalni tisk, ki olepšava zločinski umor in vali krivdo zanj celo na žrtve, so obojali vsi poštene ljudje. Še nikdar niso ljudje tako očitno in tako hitro spoznali klerikalno pokvarjenost, kakor ob tej priliki. Zbolela pa je klerikalce poleg vesti tudi njihova strankarska mošnja, kar je seveda odtehtalo glas njihove kosmate vesti.

In tako je nastala klerikalna gonja proti neklerikalnemu tisku, ki je ugotavljal le gola dejstva. Zato silijo klerikalni voditelji ljudi h krivi prisegi, da ne bodo čitali naprednih listov, ker se boje resnice, še bolj pa se boje za svoje mandate in mošnjo.

Naši klerikalci so proti naprednim listom izdajali že pastirske liste, sežigali so že slovenske knjige, ki niso bile pisane v njihovem duhu, preganjali so slovenske pisatelje in novinarje, spravljali so napredne ljudi iz Slovenije tudi že pod vislice, njihova maščevalnost se ni ustavila niti pred lastnimi ljudmi, ki so si upali misliti s svojo glavo, s katero niso mogli razumeti klerikalne morale — uničiti pa klerikalci niso mogli med Slovenci misli poštenosti.

Dočim priznavajo treznejši in poštenjši srbijanski krogi sedaj že sami svoje pogreške, so ostali naši klerikalci nepoboljšljivi. Poturica je hujiš od Turka!

Imeli smo tudi pri nas v Sloveniji nekaj ljudi izven klerikalne stranke, ki so simpatizirali z radikalno stranko, nihče pa ne igra izmed njih take herostratske vloge kakor naši klerikalci.

Naj navedemo, kaj piše edino radikalno glasilo v Sloveniji »Nova Samopoprava«, ki izhaja v Kočevju, o dogodkih v Narodni skupščini. Med drugim pravi: »Ko so od člana največje srbijanske stranke padli na voditelje razočaranih Hrvatov še morili strel, je bilo za onega, ki pozna psiho Hrvatov, pa tudi Slovencev — zadržanje kluba SLS v Beogradu naj nikogar ne vara! — jasno, da so ti strel pogodili predvsem državo in narodno edinstvo; vsi, ki to svojo državo bolj ljubimo kot samoga sebe, smo zadržali ob misli, kaj bo, ako tudi Stepan Radić izdihne... Požara na Hrvatskem ne bi bil v tem slučaju nihče preprečil — a preko Snežnika in Jadrana se reži pohlepna fašistična sfiga... Usoda nam je bila mila; Stepan Radić je ostal pri življenju. In nad vsem zaslepljenim partizanstvom zmaga zdrava državna misel: ohranitev in gojitve tudi psihičnega edinstva. V ta namen pa je absolutno potrebno, da se vsi zdravi predlogi Hrvatov sprejmejo.«

Tako piše slovenski radikal, slovenski klerikalci pa še danes pljujejo na voditelja hrvatskega naroda in na žrtve, ki so jih položili na oltar domovini.

Ta nesreča pa naj bo svarilen opomin merodajnim faktorjem, ki naj drže ceste v redu, da se ne bodo ponavljali več slični primeri.

Pod voz je prišel

Smartno, 19. julija.

Zadnje dneve je pri nas precej oživela lesna trgovina. Posebno živahen promet se je razvil na cesti iz Stange preko Zavrstnika v Litijo. Med vozniki je bil tudi Jesih iz Jablanice. Radi izvozne ceste je treba voziti z vso previdnostjo. Tudi Jesih je z budnim očesom spremljal svoj voz, ki je na razdrapanih obcestnih jarkih odkakoval kot žoga. Na ovinku pa mu ga je le preveč odgnalo. Jesih je priskočil k vozu, da ga zadrži, ker se je bal, da mu ga prevrne. Pa je bil mladi mož preslab za precejšnjo težo. Voz se je radi prehudega zaleta zvrnil, ter je voznika pokopal pod seboj. Poškodovanec je obupno zaječal in zakričal na pomoč. Priskočili so mu na pomoč prijatelji, ki so prevažali les na drugih vozovih ter ga potegnili izpod voza.

Nesrečni voznik je dobil težke poškodbe. Ranjenca so prenesli v neko zavrstniško gostilno, od tam pa na njegov dom v Jablanico pri Smartnem.

Domaći so poklicali k ranjencu litijskega zdravnika, ki ga je pregledal in ugotovil, da je dobil Jesih resne poškodbe. Ima zlomljeno nogo, zlomilo mu je nekaj reber, stisnilo pa mu je tudi prsni koš. Zdravnik je nudil poškodovancu prvo pomoč, nato pa je odredil, da se ga odpelje v ljubljansko bolnico.

Po tukajšnji okolici se je kmalu zvedelo o nesreči, ki je zadela mladega jablanskega gospodarja, čigar nezgoda je zbudila splošno sočustvovanje.

Borzna poročila

LJUBLJANSKA BORZA.

Devize: Amsterdam 0—22.9075, Berlin 13.5675—13.5975 (13.5825), Bruselj 907.9904, Budimpešta 9—9.9238, Curih 1094.1—1097.1 (1095.6), Dunaj 8.0113—8.0413 (8.0263), London 276.44—277.24 (276.84), Newyork 56.8—57.0 (56.9), Pariz 0—222.75, Praga 168.27—169.07 (168.67), Trst 297.2 do 299.2 (298.2).

Efektii: Celjska 158 den., Ljubljanska kreditna 128 den., Kreditni zavod 170—175, Vevče 105 den., Ruše 265—295, Stavnica 56 den., Sešir 105 den.

Lesni trg. Tendencna nespremenjena. Zaključeno so bili 3 vagoni hrastovih hlodov, nežamanih, I.—II., od 2.50 m naprej, od 20 cm širine naprej, 60—120 mm deb., po vag. nakl. post. po 850. Deželni priidki: Tendencna nespremenjena. Zaključeno ni bilo.

ZAGREBSKA BORZA.

— Zagreb, 19. julija. Devize: Dunaj 802.63, Berlin 13.5825, Milan 298.20, London 276.84, Pariz 222.75, Praga 168.67, Curih 1095.60, Newyork 56.90. — Efektii: Vojna škoda 438.

INOZEMSKJE BORZE.

— Curih, 19. julija. Zagreb 9.1375, Dunaj 73.27, Berlin 123.95, Milan 27.22, London 25.265, Pariz 120.33, Praga 15.395, Newyork 519.30, Budimpešta 90.55.

Klerikalna zveza z Luciferjem

Kaj pravijo Hrvati in prečanki Srbi o klerikalni gonji proti naprednemu tisku. — Klerikalna inkvizicija v Sloveniji.

Klerikalna gonja proti naprednemu tisku in pristaem KDK v Sloveniji je radi svojega reakcionarnega značaja in radi svoje onemogle besnosti vzbudila pozornost tudi v ostalih krajih države. Zanimiv je članek, ki ga objavlja sinočna zagrebška »Riječ« in ki pravi med drugim:

Mi tukaj v Hrvatski ne posvečamo dovolj pozornosti vsemu, kar se okoli nas godi. Zaposleni z veliko borbo proti hegemonističnim in korumpiranim strankam v središču države smo tako n. pr. premalo pazili, kaj se godi v naši neposredni bližini, v Sloveniji. Sploh se nismo dovolj ozirali na delo klerikalnih slovenskih predstavnikov v vladi, čeprav smo dr. A. Korošec kot krvavega ministra notranjih zadev dovolj pogosto napadali. Toda to je bila samo kritika njegovega službenega dela kot ministra, dočim se je za njegovo spletkarstvo v Sloveniji malokdo v naši javnosti zanimal. Pri nas se malo čitajo in citirajo slovenski listi, pa tako največji del našega naroda niti ne ve, kaka besna kača sipa baš te dni na nas svoj strup potom klerikalnega »Slovenca« in kako škandalozno se obnašajo Korošecovi z vrazjim kadilom okajeni partizani.

Jugoslovanski orijentirani prečani vedo, da ima Slovenija močno in solidno napredno falango, kjer so voditelji davni naši nacionalni borci in znanci dr. Gregor Žerjav, dr. Albert Kramer, dr. Ljudevit Pivko, dr. Dinko Puc in drugi ter da se ideja edinstva in ravnopravnosti tamkaj tako enostavno ne da zlomiti. Mi smo prepričani, da je ta Slovenija kljub vsemu v sigurnih rokah in da se nam ni treba bati za napredne slovenske stranke. Žive tam preko Sotle borci, ki bodo vsekakor znali obračunati s plesnivim reakcionarstvom svojih nasprotnikov. Pustili smo jih torej, da bijejo bitko sami, ceneč preizkušene borbene kakovosti svojih pristaev.

Toda po 20. juniju, ko smo se znašli v izredno kočljivem položaju, nam je treba odpreti oči tudi napram Sloveniji. Zakaj, kar se tam odigrava po skupščinski tragediji in ostavki vlade četverne koalicije, ni več samo domača zadeva Slovenije! Tam so se vneli zelo važni spori, za katere bi se moral zanimati vsi prečanski svet. Treba je, da se vzbudi zavest vseh civiliziranih ljudi in da se prav dobo opazuje splošni zlet klerikalnih gavanov. Treba se je zavesti, da na nas ne strelja samo frontalno beograjska čaršija, temveč da nam meri v hrbet še mnogo bolj odvratna klerikalna čaršija iz Ljubljane! Že blejski pakt je bil jasen signal, da naš položaj napram Slovincem ni več tako enostaven. Kajti ne ve se, ako bi na tehtnici tehtali neiskrenost bizantizma in rimsko, na katero stran bi se nagnila!

Mi vseeno nismo pripisovali prevelike važnosti temu strankarskemu barantanju ribičev v kalnem, ker smo smatrali, da se bo hitro končalo, kakor se običajno končajo take barantije. Danes ni več dvoma, da je dr. Korošec prekoračil vse meje te spekulativne pogodbe. Ni ostal samo režimski kompanjon, niti ni varoval samo interesov svoje stranke v Sloveniji, temveč je zabredel naravnost med jančarje, ki so pripravljali skakati v ogenj za interese radikale v Velike Srbije.

In ne samo, da je proti prečanom igral herostratsko vlogo v času Vukičevićevega paševanja, temveč jo je nadaljeval tudi po radikalskem padcu. Ker so pustili, da je gospodaril v Sloveniji brez nadzorstva, ne da bi se vmešavali v zadeve na njegovem

strankarskem ozemlju, je kakor Arnavt prisegel, da se bo oddajal svojim zaveznicom z bombardiranjem srbskih in hrvatskih prečankih postojank v vsakem času. Z odvratnim cinizmom je pristal na to, da izvrši navzkrižni ogenj na prečane v teh za nas zgodovinskih časih.

Zato je nekdanji zastavonoša jugoslovenske deklaracije postal ljubljeneč v radikalno-demokratskem Beogradu. Tam so ga zadovoljno proglasili za »enega izmed najjačih naših državljanov«, ker so videli, da se ne boji ničesar in da v svojih policijskih metodah kaže več rutine kakor katerikoli radikal ali demokrat. Bil je za nje državnik »pravga« kalibra, ki dela usluge, kakršnih bi mu niti ne bilo treba delati! »Bog ga živi«, govorje gotovi Srbijanci, »ta se je prvi znašel po streljanju Puniše! Napravil je še isto noč tako javno varnost, da bi se nikdo niti ne upal namrdniti. Mi smo se v prvem hipu preplašili, on pa je takoj zajejal množicam za vrat!« In njegovo glavno glasilo je z mnogo večjo drznostjo in brezobzirnostjo od radikalnih pričelo takoj po atentatu braniti radikale miselnosti Puniše Račica ter napadati kakor besno sam. demokrate in raidčevce. In Srbijance je zopet navdušila ta rabeljska »lojalnost«. Silen je ta dr. Korošec...

Končno so v tem mesecu, ko se še ni povsem podela zemlja na grobovih umorjenih narodnih poslancev iz Hrvatske, klerikalci povsem pobesneli. Ko so se jim izmaknili iz rok režimske sredstva za gmočno rušenje naprednih elementov v Sloveniji, so s peklensko žilavostjo organizirali vse, da izvrše poleg gotovega gmočnega tudi nezasišani moralni teror s svojimi znanimi inkvizitorskimi manirami. Puniša Račič je streljal iz revolverja, oni pa polagoma zastropuljajo duše in napravljajo iz ljudi druge vrste zločince, katerih dela morejo imeti isti učinek kakor Račičovo. Klerikalizem je še enkrat razširil svojo črna krila, da bi izpod njih ne ušla čreda, ki se je zmajala, ker se je zgrozila nad umori pri »Ruskem carju« in Narodni skupščini in v Zagrebu. V istem hipu je klerikalizem naskočil na naprednjake, da tudi v tej s svobodomiselnim zanosom ustvarjeni državi po 10 letih pokaže svojo moč.

Dr. Korošec je napovedal bojkot vsemu slovenskemu naprednemu tisku in vsem pristaem SDS in SKS. Cerkevni služabniki prepovedujejo kmetom celo vsako družabno obhajanje s proskribiranimi naprednjaki! Srednji vek se v tem najlepšem delu naše domovine obnavlja in sedaj je samo še treba, da se prenesejo iz dr. Korošec omiljene Glavnjače tudi mučila v Ljubljano! Veliki inkvizitor je našel pomožno roko pri reakcionarjih druge vrste. Dočim smo mi propovedovali načela moderne in kmetake demokracije, je iskal nasadnjak in šel nazadnjak v Beogradu. Razširil je intoleranco pri sebi doma, izven njega pa je hladnokrvno sklenil zvezo z Luciferjem. Reakcionariji so se našli roko v roki. In zato, ker se ruši gnolba na eni strani, je treba da se ruši tudi na drugi. Treba si je za vedno zapomniti, da so klerikalci enaki radikalom in enako ali še bolj nevarni za vse nas in naš napredek, čeprav je dr. Korošec številno slabše. Z bosanskimi muslimanskimi mračnjaki škodi v teh časih še več, kakor bi se pričakovalo.

Obrnimo se posebej k Sloveniji, spremeljamo tamošnjo odločno in izredno značilno borbo ter storimo vse, da bodo bati kmetake demokracije kmalu razbili vse narčne črne gnezda Loyolovega!

Pisane zgodbe iz naših krajev

Tragedija novosadskega sodnika in njegove sestre. — Ljubosumni čevljar. — Kačaki napadli orožnike.

Poročali smo že o tragični nesreči novosadskega sodnika dr. Kučančana in njegove sestre v Osijeku. Novosadski kasacijski sodnik dr. Kučančanin se je v Dravi v svojem čolnu smrtno ponesrečil. Tragična usoda simpatičnega zdravnika je pa bil le povod za še strašnejšo tragedijo njegovih sester, pri katerih je bil sodnik na počitnicah v Osijeku. Ko sta ti dve zvedeli za bratovo nesrečo, sta obe skočili v samomorilnem namenu v Dravo. Eno so z velikim naporom rešili, druga je pa utonila in dosedaj še niso našli njenega trupla. Sodnik dr. Kučančanin je pred dnevi dobil dopust in odšel na odhiti v svoj rojstni kraj Osijek. Nastanil se je pri svojih dveh sestrah, ki sta stalno bivali v Osijeku. V ponedeljek se je sodnik kopal in v majhnem čolnu je nameraval prevesti na baranjsko stran Drave. Drava je na tem kraju precej deroča. Na baranjski strani Drave so bili zasidrani čolni vlačilci, katerim se je sodnik blizil z veliko brzino. Čolnič se je zaletel v velikega vlačilca in se je takoj prevrnil. Sodnik je padel v vodo in je takoj izginil pod vlačilca in utonil. Valovi so ga vrgli pod vlačilce in rešitev je bila nemogoča. Maloštevilni gledalci na obali so mu pomagali na pomoč. Ponesrečenca niso več našli, čeprav so ga iskali nad tri ure. Šele tedaj so obvestili sodnikovi sestre o nesreči. Nesrečni sestre sta hiteli na obalo in prosili navzoče, naj rešijo brata. Ko sta spoznali, da je brat izgubljen, sta se iztrgali iz množice in skočili v Dravo, držeč se za roke. Natalija je zakričala: Greva za teboj, ker brez tebe ne moreva živeti! Navzoči so ostrmel. Možejo se izgubiti prisotnost duha in nastala je splošna zmešnjava. Kmalu je skočilo nekaj dobrih plavačev v vodo. Drugi so odšli čoln na obali in po hiteli nesrečnima sestrama na pomoč. Po velikem naporu so privlekli z Drave že

nezvestno starejšo sestro Natalijo, dočim je mlajša Katarina izginila v valovih. Natalijo so komaj osvestili z umetnim dihanjem. Iskali so še ponesrečenega sodnika in njegovo mlajšo sestro do pozne noči. Toda vsi naporji so bili zaman, trupel niso našli. Ta nenavadna družinska tragedija je vzbudila v Osijeku in v Novem Sadu splošno sočutje. Dr. Kučančanin je služboval že več let v Novem Sadu in je bil na glasu kot ljubezniv, pošten in vester sodnik. Na poslopiju novosadske sodnice so izobesili žalno zastavo. Trupli tako tragično ponesrečenega sodnika in njegove sestre, ki je šla za njim prostovoljno v smrt, še vedno iščejo.

★

Čevljarski pomočnik Ljubomir Pelčić s svojo ženo Danico že dolgo ni bil zadovoljen. Vzrok večnih preprirov v družini je bil neki mladič, ki je dvoril mladi ženi in jo navadno posešal, kadar ni bilo čevljarja doma. To je bilo torej vzrok, da je nastal vedno prepri, ko se je Pelčić vrnil z dela. Posledica je bila, da je Danica opetovano pobegnila k svojim staršem, ki so jo pa vedno pregovorili, da se je zopet vrnila k možu. Danica se je hotela ločiti. Ljubomir pa tega ni hotel. Žena je skušala na vse načine pregovoriti moža, naj privoli v ločitev. Hodila je okoli z možiki, ki jih mož ni poznal. Slednjič je čevljar sklenil napraviti početju svoje žene konec. Pred dnevi je napadel svojo ženo in jo začel daviti. Danica se je kmalu onesvestila. Ljubomir je bil prepričan, da je mrtva in je pobegnil iz hiše. Taval je po ulicah in premišljeval, kako bi si končal življenje. Danica se je med tem zavedla in povedala sosedu, da jo je mož hotel umoriti. Sosed je o tem obvestil policijo, ki je iskala ljubosumnega čevljarja, a ga ni našla. Najbrž

si je možakar sam končal življenje, misleč, da je umoril nezvesto ženo.

Iz Beograda poročajo, da je kačaska tolpa napadla na cesti iz Novega Pazarija v Sjenico orožniško patruljo in jo masakrirala. V tem kraju je orožniška patrulja že dolgo zasledovala kačasko tolpo, ki je pod vodstvom bandita Ferisa Saljkovića strahovala vso okolico. Orožnikom so se pridružili tudi seljaki. Orožniki so zašli v past, ki so jo nastavili roparji. Ko je patrulja stopila v goščavo, so roparji oddali iz zasede salvo. Orožniki niso mogli rabiti

orožja. Stirje so se takoj zgrudili mrtvi. Na bojišču so obležali tudi trije seljaki smrtno ranjeni. En orožnik je obležal težko ranjen. Živi so ostali samo trije seljaki, ki so prestrašeni ubežali v gozd. Poklicali so na pomoč druge orožnike in seljake. Kačaki so pa med tem pobegnili. V goščavi je ležalo sedem trupel in težko ranjen orožnik. Tega so takoj odpeljali v bližnjo bolnico, toda med potjo je tudi ta podlegel težki rani. Orožniki in seljaki so zasledovali napadalce, ki so pobegnili proti jugu.

krivec te polomije s kopalnim rajem na Sori. Ti si me vleka v ta raj, ki je pekel na zemlji.

Na hodniku vlaka, kjer je v najboljšem slučaju prostora samo za sedem ljudi, sem jih našel 25. Večina ženske in otroci iz Šiške. Ko sem ljudsko štetje na hodniku končal in si brisal pot, se je oglašilo še troje otrok, ki jih nisem videl, ker so bili v kotu med ženskimi krili. Steti da moram tudi te. Torej 28. Stali smo kakor pribiti in se nismo mogli ganiti. Z Mucko sva se tiščala sredi gneče in se grdo gledala. Vse bi se lepo končalo, če bi med nami ne izbruhnila na dan politična strast. Nastale so živahne debate, kdo je moralni krivec in kdo ne. Hotel sem že reči, da je to moja boljša polovica. V zadnjem trenutku mi je prav ona pojasnila, da gre za Korošca in kmečko-demokratsko koalicijo. Pojavilo se je še hujše vprašanje, kdo je kriv in kdo ni kriv. Nekdo je pojasnil, da so po mnenju župnika njegove rojstne vasi, vsi krivci — pod kožo. Temu smo vsi enodušno pritrdili in jaz sem še pripomnil, da smo kopalci tudi nad kožo krivci, ker smo nas opikali brenclji in da je to bistvena razlika med nami in med njimi. Navzlec veliki vročini in potu smo se vsi razgibali, duševno namreč, kajti telesno ni bilo mogoče spriti našega položaja. Atmosfera je bila vedno bolj duševna. Kar se zganje ženšče, ki je bilo najbrž tajnica kake kongregacije in jo posebno odločno branila tezo, da smo vsi krivci pod kožo. Odrine od sebe sosedo, privleče na dan torbico in izvleče iz nje špehasto brošuro v hrvaščini z debelim podnaslovom »Ljubavnica razbojnika«. Zatopila se je v čtivo, le tu pa tam je odrinila s komolci in si obirala potno čelo. Pot ji je namreč lil po obrazu kakor nam vsem. Vročina in pot sta jo slednjič prisilila, da je vtaknila špeh v torbico in izvlekla iz nje zvite nogavice in jih uporabila za pahljačo. Duševna atmosfera na hodniku je postala neznošna. Po potu dišeče nogavice je seveda niso mogle premagati. Moja Mucka je ves ta čas molče opazovala zdaj mene, zdaj druge.

Ko smo se bližali Ljubljani, so ženske še intonirale s hreščecimi glasovi našo narodno: »Dekle, zakaj tak žalostno povešaš mi oči...« Tedaj sem pogledal Mucko in spoznal, da se kesa. In odpustil sem ji tisti trenutek vse. Kako bi tudi ne, ko sem mi je zdelo, da žalostno poveša oči. Čeprav sem bil od vsega, kar se je pripetilo na poti v kop. raj in domov grede, razburjen in nervozen, da je malo manjkalo, da nisem skočil iz kože, sem ji odpustil vse. In ko sva izstopila na kolodvoru v Ljubljani, sva svečano in slovesno zaobljubila, da ne greva več v kopalni raj na Soro. Tudi zaobljube so nalezljive, preje si misva nikdar ničesar zaobljubila.

Zagoneten umor pri Dunaju

V neposredni bližini Dunaja, v znamenitih zivalskem vrtu Lainzer Tiergarten, so večer slučajno odkrili grozen zločin, katerega žrtev je postala neka mlada dama, čije identitete pa dunajska policija nikakor ne more ugotoviti. Kakor je razvidno iz dosedanjih rezultatov uvedene preiskave, je bil zločin izvršen radi ljubosumnosti ali pa gre za nečloveški roparski umor.

Včeraj popoldne sta se mudila v omenjenem gozdu neki gozdni delavec in neki vrtnar po opravkih. Naenkrat sta zaslišala več strelcev, ki so si sledili neposredno drug za drugim. Ker se v tej okolici večkrat vrše lov, nista strelom posvečala posebne pozornosti in sta hitro nadaljevala pot, boječ se dežja, ker se je ravno napravljalo k hudi uri. V tem sta pa zagledala v gozdu dim in večje plamene, ki so švigali iz gostega grmovja. Oditela sta na kraj požara, kjer sta prestrašena opazila v goščavi kraj ognja žensko truplo. Takoj sta obvestila bližnjo orožniško postajo, odkoder so kljub silnemu naliivu takoj odšli na kraj zločina orožniki in pričeli preiskovati okolico.

Umorjenka je bila elegantno oblečena mlada dama, stara 25 do 30 let, pri kateri pa niso našli nikakih dokumentov, niti ročne torbice, iz česar bi se dala ugotoviti njena identiteta. Pri truplu so našli nekaj kosov suhega spiritovega preparata »Meta« in prazno stekleničko, ki je smrdela po bencinu. Morilec je očitno hotel svoj zločin zabrisati s tem, da je svojo žrtev po umoru polil z bencinom, položil k nji kose spiritovega preparata in vse skupaj zažgal, nakar naj bi bila ženska zgorela. Dež je pa na ogenj pogasil in je ostalo truplo po ognju nepoškodovano. Dama je ležala na hrbtu in je držala roki v naročju. Morilec jo je po sklepanju policije ustrelil iz neposredne bližine v glavo, vendar pa je žrtev v usodnem trenutku dvignila roki v čutu samoobrambe pred obraz, kar dokazuje dejstvo, da sta prstanca na obeh rokah prestreljena.

Kdo bi bila umorjenka, se ne da ugotoviti, najbrže pa je Italijanka, kar bi se dalo sklepati po čevljih, ki so skoraj novi in imajo na notranji strani vtis njeno zlato tovarniško znamko »L. Montanda, Milano — Genova — Roma« ali pa je bila dama le pred kratkim na potovanju ali na letovanju v Italiji. Ker pri njej niso našli ne ročne torbice, ne kakih toaletnih predmetov, ki jih ima vsaka boljša dama vedno pri sebi, sklepajo, da gre za roparski umor. Obstaja pa še druga domneva, da je bil umor izvršen iz ljubosumnosti, zakaj nekatere priče so pri zaslišanju izpovedale, da so pred zločinom srečale umorjenko v družbi nekega mladega in zelo elegantnega moškega.

Dunajska policija bo imela obilo posla, preden se ji bo posrečilo izslediti in prijeti skrivnostnega morilca.

Krščanska ljubezen do bližnjega še živi

Ginljivo pismo Slovence iz Švice o starki Marjani Požar. — Velikodušna podpora nesrečni žrtvi bridke usode in trdosrčnosti.

Naš članek o ubogi starki Marjani Požar, ki je morala preživeti več dni pod skalo ob Sori pri Retečah, je vzbudil zanimanje in sočutje z nesrečno celo v inozemstvu. Danes smo prejeli iz Leysina v Švici pismo, ki nas je presenetilo, obenem pa globoko ganilo. Upravitelj klinike »Semiramis« v Leysinu v Švici g. Martin Rožman nam piše:

»V Vašem listu z dne 13. t. m. št. 158. smo čitali v članku »Žalostna slika krščanske ljubezni do bližnjega« o žalostni usodi starke Marjane Požar, stanujoče po milosti in zahvali tamošnjega g. župana in g. župnika v brlogu pod skalo pri Retečah in to v času, ko je v dotični cerkvi v občini bere nova maša, se postavljajo mlaji in se pripravljajo velike gostije, nihče se pa ne zmerja za ubogo staro, ki gotovo gladuje in je izpostavljena vremenskim neprivikam.

Večja čast bi bila za g. novomašnika, občino in cerkev, ako bi namesto potrošenega denarja za mlaje in druge nepotrebne priprave preskrbeli ubogi starki primerni kotiček in hrano, kjer bi mogla nemoteno preživeti svoje stare dni. Dotični gospodje bi pa imeli večje zaslugu pri Bogu in večjo čast pri ljudeh.

Nisem nasproten takim svečanostim, ki so že v navadi, mislim pa, da bi bilo zelo umestno, da se pred začetkom tako velike slovesnosti upoštevajo razmere in občini, ne pa da se vrše slovesnosti enostransko, na drugi strani se pa pusti uboge stare ljudi v brlogih, da se mimoidoči zgražajo nad tem kulturnim škandalom.

Nadalje moram na moje veliko obžalovanje in začudenje še čitati, da starke niti v tem brlogu ne puste pri miru živeti in da jo orožniki tudi že od tam preganjajo. Zelo rad bi pa vedel, jedi pristojna oblast še preskrbela ubogi starki primerno stanovanje, kar bi bilo zelo hvalevredno. Zanimalo bi me, kaj misli oblast, kje sme uboga

starka bivati: v zemlji oz. v skalah ne sme, pod zemljo živa ne more, v zrak pa tudi ne. Na to vprašanje naj odgovori oblast, ki je poslala orožnike, da starko preženo izpod skale. Na drugi strani pa obžalujem tamošnjega g. župana in g. dušnega pastirja kot dva najodličnejša moža v občini, da trpita, da se v občini in fari dogajajo takšni škandali in nevpoobitojaka krivica.

Zahvaljujem se g. piscu tega članka, da je javnost opozoril na to škandalozno postopanje z ubogo starko in da tudi mi v Švici živeti Slovenci o tem vemo in da se starke lahko usmilimo. Za njeno podporo prilagam znesek 70 švicarskih frankov in sicer od posestnice klinike g. C. Tausa 50, od upravitelja M. Rožmana pa 20 frankov. Ta znesek naj se ubogi starki vroči proti potrdilu po možnosti od strani uredništva samega, ali pa po riscu članka. Obenem naj se ji izrazi naše sočutje in iskrene pozdrave. Priloženo pismo naj se objavi v listu »Slov. Narod«.

Tako mislimo in čutijo Slovenci, ki jih je zanesla usoda v tujino, kjer si morajo s trdim delom služiti vsakdanji kruh. To pismo je najboljši dokaz, da krščanska ljubezen do bližnjega še živi, obenem pa o sodbah vseh tistih, ki imajo krščansko ljubezen do bližnjega samo na jeziku. Pismo in pedora je prišla iz Švice na naš prvi članek o revni Marjani Požar. Njen položaj se je med tem že toliko izpremenil, da so jo spravili izpod skale za silo nekam pod streho in da bo dobivala od občine za hrano in stanovanje mesečno 100 Din. S tem pa seveda njene revščine še ni konec. Uboga starka bo gotovo vesela, ko dobi to izdatno podporo v znesku 756 Din in ko bo zvedela, da sošustvujejo z njo celo Slovenci v Švici. Plemenitima darovalcema se v njem imenu za ta dokaz krščanske ljubezni do bližnjega na tem mestu iskreno zahvaljujemo.

Križi in težave pasjih dni

Kopalni raj v Sori, ki pa ni raj. — Kdor se hodi kopat, mora okusiti vse bridkosti vožnje in krvoločnih brencljev.

Vročina, strašna, tropična vročina! Z boljšo polovico sva se zato domenila, da greva v nedeljo na kopanje in sicer v Soro. Tam da bi pravcati kopalni raj. Proti popoldne sva jo mahnila proti kolodvoru. Pot je nama lil curkoma s čela, toda zakaj bi človek malo ne potrpeč, ko bo tem lepše v kopalnem rajju na Sori. Komaj sem se preril do blagajne in kupil vozna listka. Potem pa na vlak. Edež so bili vsi zasedeni, zato sva ostala s staro na hodniku. Toda misva ostala sama. Vedno več jih je bilo tihkih, ki bi radi v kopalni raj na Soro. Ko je vlak odpisal in se pomaknil, nas je bilo v hodniku, kjer je krščanskega prostora kvečiemu za sedem ljudi normalne širine, recni in piši štirinajst. Ona je bila namreč avtorica ideje gde kopalnega raja na Sori. Rad bi ji očital, da me je zapečevala in na jeziku so me pekle besede: Kdo je prav za prav moralni krivec? Sem navdušen bralec časopisov in zato mi baš to vprašanje teži zadnje čase možgane in srce. Toda nisem si upal črhiniti besede. Kdo ve, kako bo še »lušno«, sem si mislil in molčal, se potil, neznanstvo sem se potil. V Medvodah sva z Mucko izstopila. Mucka pravim včas svoj ženi, ponavlja tedaj, kadar bi ji rad kaj očital, pa si iz pacifičnih ozirov premislil.

Komaj sem dihal in se potil. Tudi žena se je potila. Sedaj morava še peš do Sore, mi je rekla, ko sva izstopila v Medvodah. Ker se nisem bil nikdar v teh krajih, sem se ji pustil slepo voditi. Ona je pred leti baje že uživala vse sladkosti kopalnega raja na Sori. Šla sva torej po stezi na preji. Pred nama je korakala cela procesija, zavita v gost oblak prahu. Držal sem si robec na usta in se potil. Žena je pa junaško požirala prah, menda se je zavedala, da je ona moralni krivec. Šla sva čez brv in zopet čez mostiček in nato čez most. Zagledal sem vodo in pozabil na vse svoje gorje. Procesija pred nama se je porazgubila na bregovih. Midva greva še naprej, na samotni kraj, je rekla stara. Romala sva po prašni cesti naprej. Za nama se je valil velik oblak prahu, kakor za avtomobilom, ki vozi z brzino 90 km. Vročina me je tako omamlila, da sem slepo sledil ženini zapovedi. Zakaj pa ne, ko bo potem tem bolj »lušno« v raju na Sori.

Prišla sva tako z boljšo polovico v vas Rakovnik in krenila čez brv na sorško livado. Trudoma sem stopical za ženo po travniku in tako sva slednjič dospela do Sore. Procesija pred nama se je že pol ure kovala in tudi na samem misva bila. Okoli so bile obleke procesije, ki ni šla okoli nečesa v žep, kakor midva z Mucko. To je bil prvi nepobiten dokaz njene skrajirane kopalne politike.

Slekla sva se molče. In ko sem mislil, da bo trpljenja konec, se je to šele začelo. Sora

je bila mlačna, umazana in plitva. Prvi dvomi o kopalnem rajju na Sori so se oglašili v meni. Izklenil sem se na solnco, hoteč zapati in se odpočiti. Brenclji so pa vse to preprečili. Prileteli so trumoma in posedali po mojem izmučenem telesu ter me pikali, da sem brcal in mahajl z nogami in rokami, kakor blaznež. Pri tem se je zgodil čudež. Žene so se brenclji izogibali kakor kuge. Ker sem k razmišljanju nagnjen, sem jel premišljevat o vzroku tega prirodnega pojava. Premišljeval sem dolgo in zagonetno je rešila šele žena. Pojasnila mi je, da so vsi brenclji na meni najbrž samice in da so v tem času samci že redki.

Postajal sem vedno bolj nervozen. Rešil sem se iz mučnega položaja s tem, da sem se specializiral na ubijanje brencljev in opustil prvotno misel, da bi se kopal, solnčil in užival vse druge sladkosti weekenda na Sori. Da sem tako ugodno rešil problem, sem bil vesel in sem se radoval svojih dipo matičnih sposobnosti. Z Mucko ves ta čas nisva spregovorili. Solnce jo je omamlilo in je zadremala. To je bilo mogoče, kajti brenclji-samci so bili redki. Ko ubijem petindvajsetega brenclja, se mi je zdelo umestno proslaviti ta dogodek. Privoščil sem si žemljo in šunko iz torbice moje Mucke, ki je še vedno smrčala poleg mene. Brencljev je bilo vedno več. Zbijal sem jih neusmiljeno in pogrnatil metodo, kako jih je mogoče z največjo gotovostjo spraviti s tega sveta. Skušal sem tudi dognati, ali so res same samice. Gledal sem in obračal vsakega, ti-pal ga in se trudil najti znake, ki bi potrdili ženin hipotezo, toda zaman. Ko sem ubil stotega, ki se je zasedil v moj hrbet, sem zbudil Mucko in ji dejal, da bi bil čas, da se oblečeva. Vlak da naju ne bo čakal v Medvodah. Še enkrat sem šel v vodo in videl, kako so plavalci po površini kalne in mlačne sode, ne morda plavalci in veseli kopalci, temveč ubiti brenclji. Spoznal sem, da se koplje nad menoj mož, ki je kakor jaz spremenil kopanje v moritev. Če je tudi ta imel kakega moralnega krivca, ne vem.

Tudi žena se je splaknila in napotila sva se na kolodvor. Mucka je slednjič uvidela, da je ona kriva, da se je moja prva ekspedicija v kopalni raj na Soro ponesrečila. Priznala mi tega seveda ni. Tega tudi pričakoval nisem. V svojem dolgoletnem zakonem trpljenju sem spoznal: resnico, da ženske nikoli ničesar ne priznajo. In tu, da je prav tako. Koliko nesreč in gorja je na ta način preprečenega. Na kolodvoru se je zbrala množica kopalcev in kopalč, še večja kakor je bila tista, na kolodvoru v Ljubljani. Jaz bi gotovo ostal v Medvodah, da me ni žena prišla za roko in me vlekla na vlak. Na hodniku vlaka so se pa odigravali prizori, ki so mojo nervoznost spravili na vrhunec in me slednjič ojunčili, da sem izrekel težko obdolžitev: Mucka, ti si moralni

Dnevne vesti.

— **Narodni univerzitetni sklad.** Nanovo so za Narodni univerzitetni sklad prispevali s stalno letno članarino, odnosno z darovi: I. kot ustanovniki: a) občine: mestna občina Novo mesto, občina Dobrunje; b) zavodi: Posojilnica v Cerkljici, Posojilnica v Ptuj; vsi kot ustanovniki z letno članarino 1000 Din. — II. Kot dobrotniki z letno članarino 500 Din: denarni in drugi zavodi: Posojilnica v Černomlju, Ljudska posojilnica v Celju, tvornica Zlatorog v Mariboru. — III. Kot redni, oziroma podporni člani ali darovalci: a) občine: Gomilsko, Sv. Krištof, Branoslavi, Jarše pri Domžalah, Slovenj-gradec, Aržiše, Sv. Peter v Savinjski dolini, Celje - Okolica. b) denarni zavodi: Hranilnica in posojilnica na Prevojah, Hranilnica in posojilnica Cerklje pri Kranju, Ograjna posojilnica v Ljutomeru, Mestna hranilnica v Černomlju, Hranilnica in posojilnica Cerklje ob Krki, Hranilnica in posojilnica na Vrhniki. c) Zasebniki: dr. Janez Plečnik, univ. prof. v Lj. (2000 Din), M. Jasinski, univ. prof. v Lj., dr. S. Jencić, univ. prof. v Lj., dr. J. Turk, univ. doc. v Lj., dr. Pitamic, univ. prof. v Lj., ing. Vasilij Nikitin, univ. prof. v Lj., dr. A. Snoj, univ. prof. v Lj., dr. M. Opeka, stolni kanonik v Lj., Ahčin Karel, hranil. blagajnik v pok. v Lj., ing. Jaroslav Forster, univ. prof. v Lj., ing. D. V. Frost, univ. prof. v Lj., dr. V. Vovk, odv. v Lj., dr. Evgen Kanisky, univ. prof. v Lj., dr. J. Jurkovič, sekretar teh. fak. v Lj., Verbič Anton v Lj., dr. A. Bilimović, univ. prof. v Lj., ing. Todor Grudinski, univ. prof. v Ljubljani. — Društvo za nabiranje Narodnega univerzitetnega sklada izreka vsem svojo najpoštenje narodno zahvalo. Po pregovoru, da v zgledi vlečejo, pričakujemo, da se bo med občinami, zavodi in zasebniki kmalu razvila plemenita tekma, kdo si bo pridobil več narodnih zaslug za univerzo v Ljubljani. Denar, ki ga društvo zbira, se ne zbira zato, da bi se sproti porabil in da bi bilo potem treba znova na isti način apelirati na narodno pomoč. Vsi prispevki se stekajo v nedotakljivo glavnicu v Mestno hranilnico ljubljansko in Kranjsko hranilnico v Ljubljani. Prav radi obrestovanja te glavnice, kadar bo zadosti velika, bo narod po svojem umnem in štedljivem gospodarstvu samega sebe razbremenil in obenem slovensko univerzo krepko podprl. Zato naprej z združenimi močmi! Čim prej prispevajte za Narodni univerzitetni sklad, tem prej se bo začel tvoj prispevek obrestovati in tem krepkeje si za vso prihodnost podprl slovensko univerzo. Pristopajte k društvu za nabiranje Narodnega univerzitetnega sklada! Članarina je urejena takole: podporni člani plačajo letno 20 Din, redni člani letno 50 Din, ozir. juristične osebe 100 Din na leto; dobrotniki so oni, ki plačajo na leto 500 Din ali enkrat vsaj 5000 Din; ustanovniki plačajo na leto 1000 Din ali enkrat vsaj 10.000 Din; pokrovitelji pa plačajo na leto 5000 Din ali enkrat vsaj 50.000 Din. — Naslov: Ljubljana, univerza, poštni čekovni račun št. 12.368.

— **Poštni kongres.** Letošnji poštni kongres se je vršil, kakor znano, v Beogradu. Tu se je zbralo v prostorni dvorani Saveza nad 500 poštних nameščencev iz vseh krajev naše kraljevine. Kongresa so se udeležili tudi Hrvatje, za kar so se šele zadnje dni odločili. Kongres je počastil sam poštni minister in več visokih uradnikov iz ministrstva. Zborovalci so vsem točkam obširnega programa sledili z vidnim zanimanjem. Najvažnejša zahteva poštних nameščencev je, da se za nje same in njih stroko prav kmalu predloži najboljši in najmodernejši zakon. S financiranjem poštne hranilnice, ki ima vsako leto mnogo milijonov čistega dobička, naj se zidajo uradna poštna poslopja in hiše za ppt. uslužbence, ki preživljajo v današnji stanovanjski mizeriji hude čase. V brzojavni službi naj se uvedejo zopet tantijeme, ki so v prospeh brzojavnega prometa in veljavni v vseh evropskih državah. Zvišajo naj se današnje silno pisle noćine. Kongres je povsem lepo uspel, a zborovanje 500 ljudi od 8. do 13. in od pol 14. do 18. v nizki dvorani in pri letošnji vročini je bilo vsekakor jako naporno ali bolje rečeno mučno. Prihodni poštni kongres se bo vršil v slovenski prestolnici, dasi ga hočemo imeti Hrvatje v Zagrebu, kar je z njih stališča čisto umljivo.

— **Iz državne službe.** Pripravnik generalne direkcije državnega računovodstva Miha Gaberšek je preveden v zvanje pisarja; za stalnega je potrjen računski pripravnik generalne direkcije državnega računovodstva Emil Kranjec.

— **Spremembe v carinski službi.** Premješeni so kemik Mijož Todorović od carinarne v Ljubljani h generalni direkciji carin; skladiščnik Franjo Vavpotič od carinarne v Skopju h glavni carinarnici v Ljubljani, revizor Anton Pirc iz Novega Sada na Sušak in skladiščnik Miloš Djurčić iz Ljubljane na Sušak.

— **O naših dobrovoljcih v Rusiji** objavljamo včerajšnja »Politika« daljši članek, v katerem je pisec nanizal vse pomembne neresničnih in tendencioznih podatkov. Resnici na ljubo moramo ugotoviti, da so bili srbijanski oficirji z redkimi izjemami tisti, ki so povzročili razpad dobrovoljskega kora v Rusiji in zakrivilji tako zvano disidentstvo. Ne bomo obširno razpravljali o tej mučni in žalostni aferi, kar bo morala prebrati slej izpregovoriti o nji podrobno in objektivno zgodovina. Ugotavljamo samo to, da takratna oficijelna Srbija ni imela niti pojma, kaj se godi v Rusiji in da je posiljala tja ljudi, ki niti od daleč niso bili sposobni voditi dobrovoljski pokret. Mentaliteta teh ljudi je bila ista, kakor je sedaj mentaliteta gotove beograjske gospode, ki misli, da smo prečani nekaka turška raja in predmet brezobzirnega izkoriščanja. Značilno za razmere med našimi dobrovoljci v Rusiji je dejstvo, da so prejemali vsi dobrovoljci — oficirji enake plače in sicer po 50 rubljev mesečno kot prispevek Avstro - Ogrske in

po 250 rubljev dnevno od Rusije. Tako je dobival dobrovoljec - kapitan mesečno okrog 130, srbijanski poročnik pa 600 rubljev. Toda to ni bil glavni vzrok, da je ogromna večina dobrovoljcev izstopila, kajti naši dobrovoljci so bili še preveliki idealisti. Šlo jim je v prvi vrsti za odpor proti velerstvu, kajti srbijanski oficirji o Jugoslaviji niti slišati niso hoteli.

— **Naša emigracija v maju.** Po statističnih podatkih izseljeniškega komisariata v Zagrebu se je izselilo v maju iz naše države 1544 izseljencev, torej 184 manj nego v maju lanskega leta. Od 1. januarja do konca maja je znašalo število izseljencev v preokooceanske države 9432. Lani je bilo v istem času število izseljencev za 194 manjše. Iz Hrvatske in Slavonije se je izselilo 647, iz Vojvodine 366, iz Slovenije 224, iz Dalmacije 150, iz Srbije 87, iz Bosne in Hercegovine 65, iz Črne gore 25. Od teh je bilo 66% poljedelcev. V Kanado jih je odšlo 624, v Zedinjene države 334, v Urugvaj 250, v Argentino 236, v Avstralijo 57 i t. d. Vrnilo se je v maju 705, od 1. januarja do konca maja pa 2057 izseljencev.

— **Direktni voz Maribor gl. kol. - Slatina Radenci.** Pričenši z 21. t. m. bo v prometu direktni voz Maribor gl. kol. - Slatina Radenci v smeri Slatina Radenci - Maribor gl. kol. z vlakom št. 8815-8761-1125-1126, ki odhaja iz Slatine Radencev ob 10. uri 38 minut in ima v Pragerskem zvezo z brzim vlakom št. 505/606 proti Ljubljani ob 14. uri 49 minut in z brzim vlakom št. 3 proti Zagrebu ob 14. uri 59 minut ter prihaja v Maribor gl. kol. ob 14. uri 40 minut.

— **Tramvaj iz Dubrovnika v Ljapad.** Te dni je bil odprt redni tramvajski promet od postaje Ljapad v Gružu do kopanišča Ljapad. Ta proga je bila že davno potrebna, ker so jo letoviščarji zelo pogosto uporabljali.

— **Spominsko ploščo g. Francetu Bartetu,** ustanovitelju Jugoslov. Gas. Zveze, odkrijejo cerkijanski gasilci v spoznamu s kranjsko gasilsko župo in načelstvom JGZ. dne 15. avgusta 1928 ob 15. uri na pokojnikovem rojstnem domu v Cerkljah pri Kranju. Natančnejši spored se pravčasno objavi. Eventuelne prispevke v kritje stroškov, darila za srečeval in prijave na udeležbi sprejema: Pripravljalni odbor za odkritje spominske plošče Cerklje pri Kranju.

— **Peter Burja,** dosežani tenorist mari-borske opere, je angažiran od 1. avgusta t. l. kot član opere Narodnega divadla v Olomucu.

— **Skavtski tabor na Dolenjskem.** Ko se je veliki skavtski tabor v Tacnu pod Šmarno goro razstal, se je odpeljala skupina ljubljanskih izvidnikov v Krško. V neposredni bližini turnske grajščine smo našli silno pripraven prostor za taborišče: tih travnik, obdan krog in krog od mogočnih hrastov in stoletnih bukev. Kljub divnemu kraju pa tu ne ostanemo zaradi drugih velikih nedostatkov, kakršnih ni bilo v taboru ob bistri Savi pri Gamelnah. Tukajšnja Sava, do katere imamo dobre pol ure hoda, je od trboveljskega premoza vsa črna, torej za kopanje popolnoma zanič. A tudi glede pitne vode je težava. Hoditi moramo ponjo v grad in tam vselej prositi za ključke od vodnjaka, kar je vse prej ko prijetno. Sicer pa so ljudje jako prijazni z nami. Z vodo pa štedijo, ker se boje, da bi je spričlo hude suše ne zmanjkalo. Podrli bomo torej lahke svoje domove in odkorakali drugam, kjer bomo našli zdrav studenec in čisto vodo za kopanje, kar si od srca želimo v tej tropični vročini.

— **Želimlje.** Kakor iz drugih krajev, tako romajo tudi iz naših vasi mladi moški s trebuhom za kruhom v daljne dežele, zlasti v Kanado. Ali mnogo jih je med njimi, ki ne najdejo tam svoje sreče. Naši vaščani, ki so zadnji odjadrili v Ameriko, pišejo svojim domačim, da so že tri mesece brez zaslužka. Biti v tujini brez dela in denarja, je presneto žalostna reč. — Suša nam bo uničila seneni in poljski pridelek. Sena je pod streho tako malo, da moramo prodajati rep za repom iz hleva, kar je za naš kraj, ki živi ob živorejli, hud udarec. Senožeti, na katerih se je navdno nakosilo 6 do 8 voz sena, so nam dale letošnji komaj po en dober voz krme. Solnce pa kar naprej pripeka in že, da nikoli tega. Ko bi ne imeli tako globokih in obsežnih vodnjakov, bi si morali že precej časa vodo dovažati. Danes stoji v njih kapnica komaj še meter visoka. Če ne dobimo kmalu dežja, bodo v nebo suhi vodnjaki zijali. — Nekaj kmet iz Vrha je prodal kravo in denar spravil v omaro, od koder mu ga je mlad delomržež pri bellem dnevu odnesel. Rokomavh dela danes pokoro za svoje dejanje za zamreženim okencem.

— **Smrtna kosa.** Včeraj je preminul po kratki boleznij ljubljancem dobro znani posestnik z. Karel Počivavnik. Pokojnik je bil splošno priljubljen kot mož kermenitega značaja in neomajnega naprednega prepričanja. Med ljubljanci je imel mnogo iskrenih prijateljev, ki ga bodo težko pogrešali. Pogreb se bo vršil jutri ob 3. popoldne z Dolenjske ceste št. 35. — Včeraj je umrla v Ljubljani ga. Alojzija Hutter, rojena Jenko. Dosegla je visoko starost 78 let. Pokojna je bila simpatična in plemenita žena, ki je uživala v krogu svojih znancev splošen ugled. Njene zemске ostanke prepeljejo v Litijo, kjer jih položijo jutri ob 4. popoldne k večernemu počitku. Blag jima spomin! Težko prizadetim rodbinam naše iskreno sožalje!

— **Vreme.** Včeraj se je nas nebo po težkem pričakovanju končno umislilo in dobili smo v Ljubljani pohlavno, v nekaterih drugih krajih, zlasti na Gorenjskem in proti Štajerski pa poštno ploho, ki bo vsaj za nekaj dni zadostovala, da ne bo suša uničila kmetovalcem jesenskih pridelkov. K sreči je bila nevihta pohlavna tako, da toče menda nikjer ni bilo. Včeraj je bilo jasno v Maribru, Zagrebu, Beogradu in Sarajevu,

drugod pa deloma oblačno. Vročina še vedno pritiska. Včeraj so dosegli v nekaterih krajih celo rekord. Tako so imeli v Beogradu 38 stopinj, v Zagrebu, Skopju in Dubrovniku 37, v Sarajevu in Splitu 35, v Mariboru 3, v Ljubljani 30 stopinj. Včerajšnji dež je osrazil sicer znatno ohladi, toda vročina s tem še ni konec. Če ostane jasno, bomo imeli že jutri zopet enako ali pa še hušjo vročino, kakor smo jo imeli zadnje dni. Danes zjutraj je kazal barometer v Ljubljani 763.5, temperatura je znašala 17 stopinj.

— **Poštni avtomobil — zgorel.** V nedeljo, dne 15. t. m. se je pri poštnem avtomobilu, ki vozi dnevno pošto iz Kočevja do Broda, vnel bencin. Vsi v vročino se je voda v kotlu tako ogrela, da je reagirala na bencin, ki je bilu fare eksploziral. Namah je objel celi avto plamen. Sofer je se pravčasno zavezal na varno stran ceste, kjer so se lahko potniki rešili in poskakali iz avtomobila. Priljage ni bilo mogoče rešiti. Avto je bil last g. Josipa Kafježa, ki ga je nesreča hudo zadela. Krivdo je pripisovati edinoletni vročini, ki te dni v teh krajih neusmiljeno pritiska.

— **Iz Ljubljane**

— **Več točnosti!** K dnevi vesti pod tem naslovom v »Slov. Narodu« št. 171 sporočamo obitvnu, da javnost upravičeno kritikuje poštno poslovanje, ako ne posluje v redu. Vendar naj bi bile pritožbe, ki jih pošilja občinstvo časopisom, opremljene vedno s takimi podatki, da je mogoče poštini upravi najti krivce. Splošne obdolžitve brez navedenih točnih podatkov pa stvari več škodujejo nego koristijo.

— **Naše malčke,** ki odpotujejo v ponedeljek z drugo skupino Kola jugoslovenskih sester na počitnice na morje, opozarjamo, naj vzamejo na pot godala, če jih imajo, da se bodo med vožnjo kratkočasili in zabavali.

— **Zveza slovenskih vojakov Moste pri Ljubljani** vabi na sestanek, ki se vrši v petek ob 8. uri zvečer pri g. Stor, tudi cejene dame, katere bi bile pripravljene sodelovati pri prireditvi v mesecu septembru. Tovariši člani, pridite tudi vi zopet polnoštevilno. — Predsednik. 566n

— **Iz policijske kronike.** Tudi na ljubljanski policijski so končno prišli do umirjenosti in zaželenega oddiha, kajti v zadnjih 24 urah je bilo vloženih le nekaj malenkostnih ovdov. Policijski so bili ovadeni: B. Franc radi goljufije z zlatimi uhani na škodo Antona G. v znesku 250 Din. V. Vinko radi poverbe večje množine nogavic na škodo Alojzija K., vrednih okrog 350 Din, dalje je bila prijavljena neka sporna zadeva glede zapiranja trafik z ozirom na nedavno objavljeno uredbu o zapiranju in odpiranju trgovskih in njim sorodnih obratov, 1 prestopok obrtnega reda, 1 prepovedan skok iz vozečega vlaka, 1 nepokorščina, 7 prestopok avto - predpisov in 8 prestopok cestnopolicijskega reda. — Prebivalstvo policijskih zaporov se je pomnožilo za osem novih jetnikov in sicer s tremi moškimi in petimi ženskami. — Sinoči sta bila aretirana v veži neke hiše v Gradišču Josip P. in Ivan P., ki sta se ga tekmo soparnega popoldneva v večih gostilnah tako navlekla, da sta iz neznanega vzroka drug drugemu odpovedala prijateljstvo in se pričela prav po divjaško pretepati. Zanimivi dvoboj je na ulici opazovala večja gruča ljubljancov, ki so pa kmalu prišli ob ta zastopniškarski užitek, ker je huda petelina stražnik odpeljal na policijsko ravnanje in ju spravil na prične. — Aretirana je bila tudi neka Marija G. radi izgrede in nedostojnega vedenja na javnem prostoru. Danes zjutraj, kmalu potem, ko se je zdnilo, jo je našel patrolirajoči stražnik v Tivoljskem gozdu, kjer je prenočevala v družbi dveh moških kar pod lesenim mostičkom. Prišli so še tri druge znane ptice, ki so osumljene, da se preživljajo s tajno prostitucijo. Radi suma tatvine 700 Din je bila aretirana neka Pavla K., radi beračenja pa Jovo B.

— **Iz Celja**

— **Občni zbor srezke organizacije SDS,** ki bi se ime vršiti v nedeljo 22. t. m. v Celju, iz se tehničnih razlogov preloži na poznejši čas.

— **Umrl je v celjski javni bolnici kamnoseški mojster g. Drago Pertot v 64. letu starosti,** dolgoletni obratovodja kamnoseške družbe v Celju. Pokojnik je rad sodeloval pri raznih narodnih društvih ter bil vnet pevec CPD. Bil je vedno zavedno naroden in napreden ter je imel med Celjani mnogo osebnih prijateljev. Pogreb se vrši jutri v petek ob 4. uri popoldne iz javne bolnice na okoliško pokopališče.

— **Se Slabo izpričevalo za ktero - radikalo - nemški kaptaristi režim v Celju.** V torek zvečer je prišla na celjsko policijsko stražnico večja družba letoviščarjev in se je pritožila na zapisnik radi škandalozne nesreče po nekaterih celjskih ulicah z malo vlnudno pripombo, da pač smejo zahtevati red in snago po ulicah, če plačujejo po hotelih 30% mestno doklado na stanarino. To pritožbo si lahko vtakne gor omenjena večina za klubov. V času, ko so bili na magistratu v večini narodni Slovenci, za take pritožbe ni bilo povoda.

— **Nekatere celjske ulice** se ponašajo s tako nesnago, kakor menda ne kaka vas v Albaniji. Vodnikov, Strossmayerjeva in druge ulice so v takem prahu, da je škandal, da se nikamor ne vidi. Prebivalci teh nekdanj mirnih in snažnih ulic ne morejo imeti niti trenutka odprtih oken, dasi stanujejo v centru mesta. Te ulice bi morale biti dnevno večkrat močno škropljene. Vsi omanjlikljivi škropljenja so v večnem prahu tudi razne glavne ulice. Na drugem mestu poročamo, o pritožbi letoviščarjev pri policiji radi nesnaga na ulicah. Nesnago stanje naših ulic nemoralnim zavetnikom na mestnem magistratu ni v čast! Stediti pa se mora, če tudi prebivalstvo pogine v nesnagi!

Italijanom je strahopetnost in figarstvo dolžnost!

Nove podrobnosti o nesmrtni blamaži Italije. — Italijani skušajo na vse načine prikriti Nobilevo polomijo in so tako predrzni, da zahtevajo, naj drugi narodi verjamejo Nobilevim lažem.

Češkoslovaški radiolog dr. Behounek je izjavil poročevalcu moskovskih »Izvestij«, ki se mudi na krovu ledolomilca »Krasina«, da ga je Malmgreen tik pred katastrofo »Italije« opozoril na nedostatke v krmarjenju zrakoplova. Ko se je zrakoplov razbil, je dr. Behounek opazil v daljavi oblak dima, ni pa slišal eksplozije. Iz tega bi se dalo sklepati, da Alessandrinijeva skupina še živi. Dr. Behounek sodi, da je povzročila katastrofo Nobileva zahteva, da je treba pokrajino jugovzhodno od severnega tečaja brezpogojno preiskati in sicer v času, ko je gnil vihar zrakoplov v nasprotno smer. Severni tečaj se je sicer posrečilo preiskati, kajti zrakoplov je krožil 2 uri v višini 150 m nad njim, toda ta neznaatni uspeh je bil pozneje drago plačan.

Iz Moskve poročajo, da je sprejel ledolomilec »Krasin« na krov ruskega letalca Čuhnovskega in njegove tri spremljevalce, kakor tudi Norvežana Noyesa in 3 Italijane, ki spadajo k posadki parnika »Braganza«. Vodja pomorne ekspedicije na krovu »Krasina« prof. Samojlovič poroča radiobrzojavno o rešitvi teh ponesrečencev. Pozno ponoči je sprejel »Krasin« svojega letalca in njegove spremljevalce na krov. Letalo Čuhnovskega so privezali z dolgimi vrvmi k ledolomilcu, da bi ga med potjo ne oviralo. »Krasin« je odplul z rešenimi ponesrečenci v zaliv Advent. Vsi rešeni udeleženci Nobileve pustolovščine pravijo, da se jim zdi rešitev kot sanje, ker so že računali z neizogibno smrtjo. V zalivu Advent so letalo Čuhnovskega temeljito popravili. Ledolomilec »Krasin« je izpopolnil za loge premoza, olja, živin in drugih potrebnih ter odplul z letalcem Čuhnovskim znova proti severu, da poišče Alessandrinijovo skupino, ki jo je zanesel vihar z balonom neznano kam. Letalec Čuhnovski bo iskal tudi to skupino z letalom, kajti Samojlovič se na rešilne ekspedicije drugih držav ne zanaša.

Italijani se izgovarjajo

Udeleženci Nobileve eks. edicije, ki so zdaj na krovu »Krasina«, so poročevalcu »Izvestij« izjavili, da je zrakoplov plul nad polarnimi kraji normalno, samo na balonu se je napravila debela plast ledu in zato zrakoplov ni mogel manevrirati. Prava katastrofa je nastala šele, ko se je poškodovalo krnilo in ko je nastala v balonu luknja. Zrakoplov je pristal na oni ledeni gori, na kateri je ostala Viglierijeva skupina do prihoda ledolomilca »Krasina«. Mehanizem »Italije« je bil vse čas dobro funkcioniral. Vsi motorji so funkcionirali do trenutka, ko je zadel zrakoplov ob ledeno goro. Ko se je odtrgala glavna, za njo pa tudi manjša gondola, se je zrakoplov dvignil visoko v zrak in veter ga je zanesel daleč od Nobileve skupine. Mariano je bil prvi, ki je opazil dim na kraju, kjer je balon naglo padal. To se je zgodilo pol ure po katastrofi. Znanstveno delo se je kljub katastrofi nadaljevalo in dr. Behounek je beležil svoja opazovanja. Največjo nado je polagala Viglierijeva skupina na Lundborgovo ekspedicijo, toda ko se je rešila akcija po njegovem drugem početju izšlo vilo, je nastal ledolomilec »Krasin« edina nada ponesrečencev.

Italijani se boje samo za svojo kožo

Ruski pomožni odbor je odredil, naj se ledolomilec »Maligina« vrne v Arhangelsk in odpluje nazaj proti severu, da poišče Amundsen. Pomožni odbor je odobril Babuškinov načrt, da bo z »Maligina« startal nad polarne kraje in iskal Amundsen. »Krasin« se je moral vrniti v zaliv Advent zato, ker je bilo treba letalo Čuhnovskega popraviti in ker niso dali Čuhnovskemu na razpolago drugega letala, s katerim bi lahko iskal Amundsen in Aleksandrinijovo skupino. Poleg tega so vodje italijanskih rešilnih ekspedij izjavili, da nima smisla iskati Alessandrinijovo skupino. Smisla so, naj »Krasina« takoj prpelje vse rešene Italijane na krov parnika »Citta di Milano«. Tudi Nobile je brzojavil kapitanu »Krasina« Samojloviču, naj ledolomilec odpluje v najbližji zaliv Svalbarda in spravi rešene Italijane na krov »Citta di Milano«. Tej prošnji je ruski pomožni odbor ugodil.

Rusi so kavalirji

Italijanska vlada je morala ugrizniti v kisljo jabolko in priznati, da bi bili brez ruske pomoči vsi udeleženci Nobileve pustolovščine izgubljeni. Da vsaj deloma prikrije blamažo, ki jo je zapustilo Nobile vsej Italiji, je hotela italijanska vlada pokazati svojo vrljokodnost, pri tem je pa ravnila zelo nerodno in se je še bolj blamirala. Obrnila se je namreč na rusko vlado, češ, da ji hoče povrniti vse stroške za rusko rešilno ekspedicijo. Sovjetska vlada je pa to ponudbo gladko odklonila z motivacijo, da je storila z rešitvijo udeležencev nesrečne Nobileve ekspedicije samo človekoljubno delo, za katero noče nobene odškodnine.

Spomenik Malmgreenu

Švedska vlada je odredila uradno preiskavo v zadevi tragične smrti učej

njaka Malmgreena. Na Švedskem se organizira obširna akcija za zbiranje prostovoljnih prispevkov, da postavijo nesrečnemu raziskovalcu dostojen spomenik. Poleg tega se ustanovi na Švedskem posebna znanstvena štipendija, ki bo nosila Malmgreenovo ime. Mesto Gottenburg, kjer je Malmgreen preživel 15 let, je imenovalo eno najprometnejših ulic po njem.

Medved požrl del balona

»Tribuna« je prejela od posebnega poročevalca iz Kingsbaya obširno poročilo, iz katerega je razvidno, da so našli v želodcu belega medveda, ki ga je ustrelil Malmgreen, časopisni papir in kose blaga. V cunjah so spoznali kose raztrganega balona. V papirju pa ostane nekega italijanskega lista. Kako je prišlo vse to v želodce belega medveda, ni znano. Čudno je, da bi bil medved požrl kose raztrganega balona, ko je imel na razpolago človeško meso. Usoda Alessandrinijevе skupine je tem zagonetnejša, ker je s tem dokazano, da so bili pri nji bel medved.

Strahopetci so še nesramni

Italijanski tisk in italijanska vlada si na vse načine prizadevata zavrniti očitke, ki lete od vseh strani na Nobila. »Giornale d'Italia« piše, da presejajo ti očitki vse mere dostojnosti. Vse, kar se je doslej pisalo proti Italiji, fašizmu in italijanskemu letalstvu, ni nič v primeri z ogorčenjem, ki je zavladalo nad Nobilevo pustolovščino v skandinavskih državah in tudi v Ameriki, kjer blatio junaški imeni italijanskih častnikov Zappia in Mariania. Razumemo bolelost švedskega naroda ob tragični smrti učenjaka Malmgreena, pravi »Giornale d'Italia« toda imamo pravico zahtevati, da tudi drugi razumejo našo bolelost ob Pommellovi smrti in bojazen vse Italije za usodo onih, ki so izginili z balonom. Drugi narodi morajo upoštevati legendarni (?) pogum kapitana Soria, požrtvovalnost (?) Zappia in Mariania, zlasti pa spoštovanje Italijanov napram vsem, ki služijo v armadi, mornarici in letalstvu svoji veliki domovini. Poročilo majorjev Mariania in Zappia o njunem tragičnem slovesu od nesrečnega švedskega tovariša na junaškem pohodu proti severovzhodni zemlji ne more biti predmet nobene diskusije. Obeima italijanskima častnikoma je treba verjeti, kakor je ves svet verjel Amundsen, Nansen, Scottu in vsem onim, ki se lahko sklicujejo samo na besede. Oba italijanska častnika sta morala napeti vse sile, da rešita svoje nesrečne tovariše. Če pa morala in fizično izčrpani Malmgreen ni mogel z njima nadaljevati naporene poti, je bila njuna dolžnost, da ga zapustila. (!)

Svjatogor in ne Krasin

Med ruskimi emigranti je zavladalo silno ogorčenje nad vsemi inozemskimi listi, ki pripisujejo rešitev Nobileve ekspedicije boljševikom. V emigrantskih krogih trdijo, da se imenuje ledolomilec, ki je rešil Malmgreenovo in Viglierijev skupino, »Svjatogor«. Tako je bil krščen, ko so ga spustili v morje. Sovjetska vlada je imela po mnenju ruskih emigrantov isto pravico spremeniti naziv »Svjatogor« v »Krasin«, kakor Petrograd v Leningrad. Do 1. 1925 je bil znan ta ledolomilec pod imenom »Svjatogor«. To je ime največjega ruskega narodnega junaka. Ruski emigranti pravijo, da bi sovjetska vlada prav tako lahko zapovedala letalcu Čuhnovskemu, naj se prekrsti v Cetkino.

Orjaški ledolomilec, ki je sprejel na krov dve skupini Nobileve ekspedicije, ni bil izdelan v sovjetski ladjedelnici. Boljševiki so ga sicer prekrstili in mu dali ime svojega diplomata, toda znano je, da je »Krasin«, odnosno »Svjatogor« lomil led že davno pred boljševiki. Ruski emigranti odrekajo boljševikom vsako zaslugu pri rešitvi Nobileve ekspedicije.

Spori

— **ASK. Primorje, Lahkoatletski sekcij.** ja. Danes ob 20.30 sekcijski občni zbor v klubovnem tajništvu, Masarykova 1. — **Zbor** je obvezen za vse nastopajoče in nastopajoče atlete. — **Načelnik.**

— **Motokolesarski klub »Istria«** poziva člane motokloste, da se polnoštevilno udeležijo »Savezne zvezde vožnje v Celju«, ki se vrši v nedeljo dne 22. t. m. Spunni odhod izpred klubskega lokala Novi Svet ob 7. uri zjutraj. Obvezno je za vsakega udeleženca, da se priklupi ob 10.30 uri pred mestno hišo v Celju ostalim motokloste iz Maribora in Zagreba, nakar se vrši povorka po mestu. Dirkači kolesarji se zajedno opozarjajo na razpis »VII. Kolesarske zvezde dike v Celju«, katerega je vsak klub pravčasno prejel. Prijave sprejema pododborov tajnik g. Jurij Stanko. Zaključek prijavi in sestanek vseh motokloste in dirkačev kolesarjev se vrši v soboto, dne 21. t. m. ob 8. uri zvečer v klubskih prostorih Novi Svet. Ker je »Savezna motorna zvezda na vožnja« in »VII Zvezdna kolesarska dirka v Celju« izredna propagandna pomena, je udeležba vseh članov obvezna. — **Predsednik.**

Ali si že član Vodnikove družbe?

Edgar Wallace:

TRIJE PRAVIČNIKI

ROMAN.

Se vedno nič. Pred seboj je imel gošto zelenikovo seč, v katero je bil izsekan prehod. Začul je za seboj stopinje in je mislil, da je Meadows. Tisti mah je detektiv stopil k njemu. Leon je položil prst na ustnice, stekel čez pešpot na ono stran trate in se toliko skril za drevo, da je baš še imel razgled skozi vrzel v zelenikovi seči. Na oni strani je bil vrt z rožnatimi, rdečimi in rumenimi rožami. Leon je vzel iz žepa črno cev, ki jo je, ne da bi odvrnil oči z zelenikove seči, nataknil na cev revolverja. Meadows je začel zamolkel pok eksplozije. Še preden je videl pištolo, listje in vejice so zletele po zraku, nato pa je čul šum oddaljujočih se stopinj. Leon je planil baš še pravočasno skozi vrzel v seči, da je videl nekega moža, ki je izginil v grmovju.

»Plop!«

Krogla je zadela drevo, ki je stalo jedva en čevljev od beguna.

»Tako, to bi bilo,« je rekel Leon in je smel cev z revolverja. »Upam, da ni nihče od sluščincev in pred vsem, da Lee ni čul ničesar, ki ima na nesrečo izredno tenež sluh, ali da vsaj strela ni napak tolmačil.«

Vrnil se je k oknu in je pobral vse žabice, ki še niso eksplodirale.

»Tele stvarice so zelo koristne,« je dejal dobrodušno. »Kadar pričakujete, da bi vam kdo hotel prerežati vrat, jih enostavno natresete po tleh. Sto komadov stane natančno dva dolarja; rešile so mi življenje večkrat, kakor vam morem povedati. Ali ste že kdaj bili v položaju, da ste morali v tmini čakati, da vam nekdo prereže vrat?« je vprašal. »Jaz sem že trikrat doživel: tega izkušnja ne bi hotel prestati nikdar več. Enkrat na Češkem, v Pragi, drugič v New Orleansu, tretjič v Ortoini.«

»In kaj se je zgodilo z zahrbtnimi morilci?« je vprašal Meadows s prisljano hladnokrvnostjo.

»To je vprašanje po bogoslovce, če mi izvolite oprostiti ta obrabljeni dovip,« je odgovoril Leon. »Sodim, da so v peklu, zanesljivo pa vam seveda ne morem ničesar povedati.«

Mr. Lee je bil vstal od mize in se je s palico oprl na vrata. Washington je z napetim pričakovanjem stal pokraj njega.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašal stari gospod z nekoliko trudnim glasom. »Nerodno je, če človek ne vidi, kaj se dogaja. Toda zdlo se mi je, da sem čul strel.«

»Ne enega; dva!« je naglo odgovoril Leon. »Čuli ste dva strela, čeprav sem upal, da ju ne boste slišali. Ne vem, Mr. Lee, kdo je bil neznanec, toda gotovo ni imel pravice potikati se tod, in zato sem ga pregnal.«

»Ali ste videli njegov obraz?«

»Ne, kazal mi je hrbet.«

Leonu se je zdelo odveč dodati, da ume ljudi spoznati prav tako po hrbtu kakor po obrazu. Zakaj kadar je opazoval svoje sovražnike, jih je proučeval temeljito. Vrh tega je Guther pri teku na nenavaden način gibal z rame-ni.«

Tedajci se je obrnil na lastnika Rath Halla. »Mr. Lee, ali bi smel govoriti z vami med štirimi očmi?«

Zdlo se je, da se je nenadoma odločil. »Seveda!« je prijazno odvrnil oni in je tipaje odšel v svojo študijsko sobo. Deset minut je bil Leon z njim sam. Ko se je vrnil, je bil Meadows odšel k stražniku pri hišnih vratih in Washington je bil sam in ni vedel, kam naj se dene. Leon ga je prijel za roko in ga je odvedel venkaj pred hišo v park.

»Nocoj bo še huda!« je dejal in mu je povedal o dogovoru, ki ga je bil sklenil z Mr. Johnsonom Leejem.

»Skušal sem ga pregovoriti, naj mi pokaže pismo, ki ga ima shranjeno v tresoru, toda v tem pogledu je kakor skala in ne maram odnehati; meni pa ni simpatično, da bi vdrl v blagajno človeka, ki mi je prijatelj. Poslušajte!«

Elija Washington je jel požvižgavati. »Pravnege zastopnika so zadržali, da ni mogel priti,« je nadaljeval Gonsalez. »In sedaj so v smrtnem strahu, da bi nam stari povedal onega, kar je hotel zaupati svojemu odvjetniku.«

»Meadows pojde v London, ne?«

Leon je tehtno pritrdil.

»Da, v London pojde... z avtom. Ali ste vedeli, da je za nocoj odslovljena vsa služinčad?«

Mr. Washington se je zastrmel vanj. »V mislih imate najbrže ženske?«

»Ženske in moške!« je mirno odvrnil Leon. »V Brightingseaju bo nocoj velik koncert; k prvemu delu bodo sicer prišli prekasno, zato se bodo po tem temeljiteje zabavali nad drugim delom programa. Vabilo sicer ne izvira od mene, toda jaz ga smatram za zelo dobrodošlo.«

»Kaj hoče Meadows zares oditi, ko se bo začel ples?«

Inšpektor Meadows je bil res namerjen v tem kritičnem trenutku ostaviti Rath Hall in je bil celo zadovoljen, da lahko odide. Sodba Mr. Washingtona o inteligenci policije se je tedaj bistveno izpremenila na slabše.

»Toda bilo bi vendar bolje, da ostane tu,« je lenil Američan. »Če namreč pričakujete napada. Ali ste uverjeni, da bodo vse ljudi vrgli sem?«

»Tako trdno kot o svoji smrti!« je mirno odgovoril Gonsalez. »Evo Meadowssega avtomobila!«

Res se je tisti trenutek pojavil Rolls, ki je obstal pred hišnimi vrati.

»Nerad vas ostavljam,« je rekel Meadows, ko je sedel pokraj soferja in položil torbico poleg sebe na sedež.

»Recite soferju, naj se Lawleya ogiba kakor živega vraga,« je šepnil Leon.

»Tam leži na cesti posekano drevo, zakaj dvomim, da bi ga bila oblastva že dala odstraniti.«

Dunaj v znamenju Schubertove proslave

Cesarski in demokratični Dunaj. — Kronane glave so se umaknile velikim umetnikom. — Dunajčani govore zdaj samo o Schubertu.

Dunaj, 17. julija.

Na vprašanje, je li Dunaj še cesarski ali demokratičen, bi se dalo morda bolje odgovoriti v zimskih mesecih, ko živi avstrijska prestolnica polno življenje, nego zdaj v vročih juljskih dneh, ko beži vse iz mesta v prosto naravo in v kopališča. Toda kljub silni vročini je Dunaj te dni oživel in po mestu je zavladalo živahno vrvenje. V nedeljo 15. t. m. se je namreč pričela Schubertova proslava, ki je organizirana v velikem obsegu. Po mestu so nalenjeni ogromni lepaki s Schubertovo sliko. V Pratu stoji ogromna dvorana za več tisoč pevcev in desettisoče poslušalcev, ki se zbirajo od vseh krajev. Na Ringstrasse so postavljene velike lesene tribune, na katerih stoji občinstvo in gleda svečane povorke. V Volksteatru igrajo sentimentalno storijo treh nesrečnih Schubertovih ljubezni »Das Dreimäderlhaus« s Piccaverom v naslovni vlogi. Sladščičarne so polne Schubertovih česeni z rumom in v izložbah porcelanastih izdelkov kar mrgoli razne posode s Schubertovimi slikami.

Cesarski ali demokratični Dunaj? Tako se vprašujejo mnogi tuji, ki so poznali Dunaj pred leti in ki ga posečajo te dni. Na prvi pogled se na Dunaju ni mnogo spremenilo. Dunaj je še vedno staro, lepo zgrajeno mesto, v katerem se križa vpliv orienata s kulturo evropskega zapada. Cesarju zvesti Dunaj je bil dolgo sinom političnega naziranja Dunajčanov tako, kakor je bil Straussov valček karakterističen za njegove življenske nazore. Toda cesarski Dunaj naidemo sedaj samo še v muzejih. S tem ne mislimo samo ogromnega muzeja s krasno galerijo slik, ki jih je zbral tekom stoletij habsburška dinastija, niti krasnega Belvedere, nekdanjega sedeža Evgena Savojskega, zdaj galerije 19. stoletja, niti Hansenovega parlamenta, ki je s svojimi reprezentativnimi dvoranami predstavljal moč cesarske monarhije. Zdaj je spremenjen v muzej tudi stari cesarski grad in krasni Schönbrunn, v katerem je skušal nad življenjem razočarani stari odločati o usodi mnogih narodov.

Avstrijska republika je ohranila le neznaten del bivših cesarskih rezidenc, samo nekatere zgodovinske važne dvorane, vsi drugi prostori so pa zdaj praktično izrabljeni. Tam, kjer se je še nedavno šopirila dvorna aristokracija, so zdaj napisli: »Socijalna preiskrba dece.« »Posvetovalnica za detske bolezni.« »Razstava avstrijskega porcelana.« »Administracija avstrijskega radia« itd. Povsod po zgodovinskih sobanah pa čita tuje napise »Ne dotikajte se!«. V Schönbrunnu je 1300 sob, od katerih so jih zasedle zdaj nad 1000 vojne sirote. Domačini in tuji hodijo po cesarskih

sobanah in radovedno ogledujejo zgodovinske zanimivosti. Samo vodniki so ostali zvesti cesarju. Marsikateremu zadržti glas, ko pokaže mizo ali stol, na katerem je cesar Franc Jožef delal 68 let.

Pravi Dunaj se je že davno otresel habsburške mentalitete. Novo demokratično mesto živi svoje življenje in se hitro razvija. V bivšem cesarskem gradu so pisarne zvezne vlade, v sejni dvorani nekdanjega parlamenta prireajo svetovne kongrese, stare knežje palače so preurejene v koncertne dvorane in galerije, ali pa celo v hotele in razstavne prostore dunajskega velesejma. Dunaj se torej demokratizira v vsakem pogledu. Monumentalnih poslopj na Dunaju ne građe več, pač pa rasto v predmestjih ogromni novi okraj. Povojni Dunaj je zgradil za nižje sloje 25.000 novih stanovanj in zdaj jih gradi še 7000. Ta stanovanja so sicer zelo primitivna, na drugi strani pa vsem slojem dostopna, ker znaša najemnina, za stanovanje 3—4 sobic mesečno povprečno 150 Din.

V znani grobnici dominikanskega samostana, kjer počiva nad sto članov habsburške vladarske rodbine, se vidi te dni na grobu cesarja Franca Jožefa več vencev, med njimi tudi venec iz svežih rož, s krasnim trakom, na katerem je napisano: »In unwandelbarer Treue die kaiserliche Volksnarthei«. Na drugem grobu je sopek rdečih rož. Pod njim je napis »vojvoda Zakuski«. To je nesrečni Orlik, za katerim stoji Napoleonov duh.

Iz grobnice, ki hrani v sebi vso slavo in moč nekdanje habsburške dinastije, stopi tuje znoja na dunajske ulice, polne tramvaja, avtobusov, avtomobilov in kočij. Stare dvoprežne kočije so že davno izginile in samo v Pratu naltijo še na kakega starega aristokrata v luksuzni kočiji. Tudi generalske uniforme ne pestr, uniforme cesarske garde so izginile. Vojaki uniformi je na Dunaju sploh malo. Kljub tem izpremembam je pa Dunaj še vedno privlačen. Dunaj je še vedno veliko duhovno središče z ogromnimi kulturnimi in umetniškimi zakladi. Tujski promet je na Dunaju ogromen.

Te dni ne posečajo tuji samo dominikanske grobnice in Schönbrunn, marveč v prvi vrsti skromno enonadstropno hišo v Nussdorfski ulici v kateri je bil rojen Franz Schubert. Ta hiša z malim dvoriščem pove zdaj Dunajčanom in tujcem več, nego ogromna malahitova vaza, ki jo je daroval ruski car Aleksander II. cesarju Francu Jožefu. Vsak dunajski izvozeček ve tujcu povedati, kje je stanoval Beethoven ali Schubert, kajti tudi zadnji Dunajčan se zaveda, da so

se cesarski prestoli zrušili, dočim Beethoven, Mozart in Schubert še vedno sedijo trdno na svojih prestolih. Kaj je zdaj mrtvi cesar, ki je vso slavo Dunaja zagrabil, v primeri z velikimi umetniki, ki so ponesli s svojimi deli slavo avstrijske prestolnice daleč v inozemstvo?

Umirajoče kraljestvo

Celi deželi s kraljico in parlamentom preti nevarnost, da kmalu izumre in izgine. Ogrožena državnica šteje zdaj 50 prebivalcev in njih število se vsako leto skrči. Gre za zanimivo državnico, o kateri ve zgodovina zelo malo. Ta je otok St. Kilda, ki leži kakih 160 km zapadno od Skotske in 80 km zapadno od Hebride. Prebivalci tega otoka žive zelo originalno življenje. Značilno je, da je prispela letošnja božična pošta na otok šele v marcu. Prebivalci zapuščenega otoka govore staro galščino. Najstarejši med njimi angleščine sploh ne poznajo. Mlajša generacija obvlada angleščino, ki pa ni posebno priljubljena. Mlajše pokolenje bo tudi krivo, če bo prebivalstvo otoka St. Kilde v doglednem času izumrlo. Mladi otočani namreč zapuščajo otok in se selijo v mesta na celini, starih prebivalcev je pa vedno manj, ker izumirajo. Kmalu bodo tvorile prebivalstvo otoka St. Kilda samo morske ptice.

Redno zvezo z zunanjim svetom ima otok samo čez poletje. Jeseni in pozimi ga posečajo samo ribiči in še to redko. Naizanimivejša ustanova na otoku je parlament. Vsi moški se zbirajo dan za dnem k posvetovanju, na katerem živahno debatirajo. Vsi govore na zborovanju istočasno in kdor najbolj kriči, ima največji uspeh s svojimi predlogi ali nazori. Žene na otoku St. Kilda so večinoma zelo lepe. Hodijo vedno boste in klobukov sploh ne poznajo. Prejšnje čase so hodile na bližnji otok Soay z ovčami vedno samo žene in sicer pod vodstvom najbolj izkušene, ki je veljala za kraljico. In še zdaj imajo na otoku kraljico, ki je vedno najstarejša ženska tega pozabljenega kraljestva.

Najboljše, najtrajnejše, zato najcenejše!

Telefon 379 **Ivan Zakotnik** telefon 379
mestni tesarski mojster,
— LJUBLJANA, Dunajska cesta 46 —
Vsakovrstna tesarska dela, moderne lesene stavbe, ostrežja za palače, hiše, vile, tovarne, cerkve in zvonike — Stropi, razne tla, stopnice, ledenice, paviljoni, verande, lesene ograje itd.
Gradba lesenih mostov, lezov in mlinov.
PARNA ZAGA. 16 L TOVARNA FURNIRJA

Inserirajte v Slov. Narodu!

Mali oglasi v »Slovenskem Narodu« so popoldne najbolj čitana, najcenejša in najuspešnejša posredovalnica za službe, prodaje, nakup, nepremičnine, lokale, stanovanja, priporočila, kapital itd. itd. V SVOJO LASTNO KORIST NAJ SE JIH VSAKO POSLUŽUJE. KER MORAJO IMETI NAJBOLJŠI USPES!

Uprava, Ljubljana, Knaflcova ulica št. 5

Spominjajte se Tabora!

Za dom!

za šivilje, krojače, čevljarje itd.

STOEWER šivalni stroj

Le ta Vam poleg šivanja entla (obšiva), veze (šuka), krpa perilo in nogavice. Brez vsakega premikanja plošč in drugo je stroj v minuti pripravljen ali za vezenje in ravno tako hitro zopet za navadno šivanje. — Poleg vseh prednosti, ki jih zavzema šivalni stroj STOEWER, je tudi najcenejši.

Ne zamudite ugodne prilike in ogledajte si to izrednost pri

Lud. Baraga,

Ljubljana, Selenburgova 6, I.

Brezplačen pouk v vezenju, rabl aparatov itd. — Ugodni plačilni pogoji. — 15letno jamstvo.

Makulturni papir

kg à Din 4[—]

prodaja uprava »Slov. Naroda.«

Občina Ljubljana
Mestni pogrebni zavod

Brez posebnega naznanila.

Potrži globoke žalosti naznanjamo pretužno vest, da je naš iskreno ljubljani soprog, oče itd., gospod

Karol Počivavnik

posestnik

dne 18. t. m. po kratkem trpljenju v 68. letu svoje starosti mirno v Gospodu preminul

Pogreb nepozabnega pokojnika se vrši v petek, dne 20. julija 1928 ob 3. uri popoldne iz hiše žalosti Dolenjska cesta št. 35 na pokopališče k Sv. Križu.

V LJUBLJANI, dne 19. julija 1928

Žalujoči ostali.

Koncertne citre

dobro ohranjene takoj naprodaj. — Ponudbe pod »Citre 1338« na upravo »Slov. Naroda«.

Malinov sok

izvrsten, pristen, dobite pri Lovro Sebenik, Ljubljana, Knezova ulica. 1297

Prazno sobo

v centru in išče mlada gospodična. Ponudbe na upravo lista pod »Prazna soba« 1347.

Skromno sobico

z zadržkom iščem. Ponudbe na upravo lista pod »Soliden«.

Soba iščem

z dvema posteljama v Škofji Loki po zmožnosti s celo oskrbo. Ponudbe z navedbo cene na upravo Slov. Naroda pod »Škofja Loka« 1349

Pazite na obleke

ker al velika, veliko lahko prihranite, če jo daste čistiti in barvati v kemično prašnico, kjer je cena najnižja in najbolj solidna posrežba.

Anton Boc,

LJUBLJANA, Selenburgova št. 6, I. — tovarna Vič-Olinca.

Občina Ljubljana
Mestni pogrebni zavod

Brez posebnega naznanila.

Javljamo tužno vest, da se je naša ljuba mati, stara mati oz. tašča, gospa

Aloizija Hutter roj. Jenko

v sredo dne 18. julija 1928 ob 21. uri v 78. letu svoje starosti preselila v večnost.

Truplo nepozabne ranjke se prepelje iz Ljubljane v Litijo, kjer se bo vršil pogreb v petek dne 20. t. m. ob 4. uri na litijsko pokopališče.

Ljubljana, dne 18. julija 1928.

Rodbini Hutter — Pregelj.